

PODDÁ SA ČARU BOŽSKÉHO CHALANA
ALEBO ZACHRÁNI SVET?

NEMILUJ MA

A decorative flourish consisting of a series of stylized, overlapping leaf-like or feather-like shapes, arranged in a horizontal line.

MARAH WOOLF

COO
BOO

Nemiluj ma

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO

BOO

Marah Woolf

Nemiluj ma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARAH WOOLF

NEMILUJ MA

PRVÁ ČASŤ SÉRIE BOŽSKÁ LÁSKA

Z NEMČINY PRELOŽILA
KRISTÍNA JEŽOVIČOVÁ

COO
BOO

*Zasiahni ma ohňom a snežnou víchricou
a podľa úľuby bleskom,
zhod' ma do priepasti alebo do rozbúreného mora.*

*Koho už túžba rozdrvila
a Eros si ho mocou zotročil,
tomu ani Zeus viac nespôsobí
agóniu bleskom.*

Starogrécka lúbostná báseň
Neznámy básnik

Pravidlá božskej súťaže

*Nasledujúce pravidlá sú pevne stanovené
a platné na veky vekov.*

*Zeus týmto udeľuje Prometeovi láskavosť
každých što rokov prostredníctvom súťaže
štat sa smrteľným.*

*Najvyšší z bohov určuje miesto súťaže.
Aténa, bohyňa múdrosti, vyberie dievča,
o ktoré musí Prometheus bojovať, akoby chcel
naozaj získať jeho srdce.*

*Ak sa toto dievča počas stanoveného času
šestdesiatich dní Prometeovi oddá, Prometheus prehráva
súťaž a zostáva nesmrteľný.*

*Ak ho však dievča odmietne, Zeus z Prometea urobí
obyčajného človeka.*

*Zeus povoľuje Prometeovi každých što rokov
tri pokusy za sebou.*

*Všetci zúčastnení prisahajú,
že budú dodržiavať dané pravidlá súťaže,
budú bojovať férovo
a nebudú klamať ani podvádzat.*

hermesove poznámky

I.

Prometeus si vymyslel smiešne ľudské meno. Cayden – údajne znamená bojovnosť, a ak mal chlapec niečoho naozaj dostatok, bola to práve bojovnosť.

Všetci bohovia Olympu sa zhromaždili vo veľkej sále v Mytikas, aby sa opäť stali svedkami tejto divadelnej hry. Prometeus trval na svojom práve a Zeus mu ho neuprel. Ich dohoda platila už celú večnosť. Prometeus určite prehrá aj tentoraz, ako zakaždým. Nechal sa Diom zviest' na zlú cestu. Vedel to, a napriek tomu sa nevzdával.

Otec bohov lusknutím prstov vykúzlil obraz, čo sa objavil na bielej stene múrov paláca. Aby aj bohovia, ktorí nesmeli opustiť Mytikas, mohli sledovať túto senzáciu.

Od zajtra bude mojou pracovnou náplňou informovať bohov o diani. Mne však na to nepostačí iba obyčajné lusknutie prstov. Budem musieť lietať hore-dolu, aby som sa uistil, že mi nič dôležité neuniklo. Počas hier zakaždým pociťujem neuveriteľné napätie. Každý večer odo mňa božstvá očakávali, že im zhrniem, čo sa v ľudskom svete udialo.

Vzal som si tanier s kúskami pomaranča a jahôd a uvelebil som sa s ním na diváne. Okrídlené topánky ešte teraz ledabolo ležali vedľa pohovky. V nasledujúcich týždňoch si však užijú svoje.

„Nech sa hry začnú,“ slávnostne vyhlásil môj otec Zeus a ľahol si vedľa svojej manželky Héry.

Neexistovalo nič, čo by som neznášala viac ako búrku, obzvlášť keď vietor zavýjal medzi stromami, akoby nejaké divé zviera čakalo na pustenie z reťaze, aby ma mohlo zožrať. Pravdupovediac, nielenže som búrky neznášala, desili ma na smrť. Bolo hlúpe báť sa blesku a hromu. Ale nemohla som si pomôcť. Strach bol moje druhé meno. Bála som sa búrok, bála som sa lietania, bála som sa hadov a iných zvierat. Trpela som rôznymi fóbiami so zvláštnymi latinskými názvami. Astrofóbia, tak sa nazýval strach z búrok. A práve ja som teraz sedela v aute uprostred Rockys, zatiaľ čo nás z ničoho nič prepadli silný dážď a nepreniknuteľná temnota. Len pred malou chvíľkou bola obloha žiarivomodrá a plná snehobielych oblakov, keď sa v ďalšom momente zatemnilo slnko.

Pripomínalo mi to scénu z katastrofického filmu. Zvyčajne som sa podobným situáciám snažila vyhnúť pravidelným kontrolovaním aplikácie o počasí. Tá však evidentne zlyhala na plnej čiare. Chudákov, ktorí stoja za touto podradnou apkou, by mal niekto zažalovať. Dokonca aj Robyn, moja najlepšia kamarátka od prvého dňa na základke, ktorá sa len tak ľahko nenechá vyvieť z miery, rukami s dokonalo upravenými nechtami nervózne zvierala volant. Zatiaľ čo ja som sa musela silou-mocou ovládať, aby som si už i tak krátke nechty nedohrýzla až do mäsa. Tento nechutný zlovyk sa ma zmocnil zakaždým, keď som znervóznela.

Znova som počula zavytie. Tentoraz zaznelo oveľa bližšie. Nešlo o vietor. Skôr ako som začala prehovárať Robyn, aby sme išli do tábora Mount, ktorý sa nachádzal mimo akejkoľvek civilizácie, som sa mala zaujímať o faunu pohoria Rockys viac ako o počasie. Dážď bubnoval na čelné sklo automobilu. Ten zvuk pripomínal salvy z guľometu. Napriek mizernému počasiu Robyn zišla po úzkej ceste, čo sa vinula lesmi, akoby išlo o preteky. Keď som sa ja príliš bála, ona bola priveľmi odvážna. Slovo opatrnosť sa v jej slovníku väčšinou nenachádzalo.

Dlaňou som prešla po zarosenom okne. Voda na skle bola studená ako ľad. Švihla som pohľadom k teplotným údajom na prístrojovke. Vonkajšia teplota podľa všetkého klesla na nulu. Aj keď bolo auto úplne nové, teplomer sa musel pokaziť. Robyn ho dostala od otca minulý mesiac na svoje sedemnásť narodeniny. Preto trvala na tom, že do letného tábora pôjdeme samy. Inak by sa o odvoz postaral šofér a pri ňom by som sa cítila oveľa bezpečnejšie. Dúfala som len, že funguje aspoň navigácia. Cez vetracie otvory sa do auta preplazila zima. Ruky mi pokryla husia koža. Robyn manipulovala s prístrojovou doskou. Vo chvíli, keď sa mi takmer podarilo presvedčiť samu seba, že to príšerné vytie bolo iba výplodom mojej fantázie, ozvalo sa znova. Tentoraz znelo bližšie a ešte strašidelnejšie, akoby sa dvíhalo z fialových oblakov, ktoré preťal blesk. Hrôza do mňa zadrápila svoje pazúry a plúca sa zmenšili na veľkosť hrášku. Blesk vystriedalo silné dunenie hromu. Lapala som po vzduchu ako ryba na suchu.

V temnote pred nami sa objavila silueta mladého muža. Ihneď mi udrel do očí. Nedotknutý búrkou stál nehybne pri krajnici a tvár mal otočenú k nebu. Napriek tomu, že bol do nitky premočený, zjavne si z toho nič nerobil. Práve naopak. Evidentne si vzniknutý chaos užíval. Dúfala som, že nezavýjal on. Vlkolaci boli nepravdepodobnejší ako skutočné vlky, no nie? Vietor mu šklbal oblečením. Jeho snehobiele vlasy a svetlá pľeť vynikali v tme. Naše auto sa ako v spomalenom zábere kĺzalo popri ňom.

Stál tam so zbožným pátosom a nechal dážd, aby mu stekal po tvári. Pomaly naklonil hlavu a otvoril oči. Osvietili ma rubínovou červeňou. Jeho pohľad konkuroval bleskom na nebi. Postavili sa mi chĺpky na predlaktiach. Ešte nikdy som nevidela ľudského albína. Pery zovrel do tenkej čiary. Odtrhla som od neho oči a temnota za nami ho pohltila tak dôkladne, že nebolo možné rozoznať už ani jeho obrysy.

„Videla si to?“ spýtala som sa Robyn. „Musel sa zbláznit.“

Robyn neodtrhla pohľad od vozovky. „O čom hovoríš?“

„Pri krajnici stál človek. Albín.“ Hlas sa mi takmer zlomil.

„Nikto tam nestál.“ Rozčúlene pokrútila hlavou. „To si len namýšľaš. Neštvi ma. Nestačí, že mám nervy z toho lejaka? Spamätaj sa.“

Nevyleť z kože! rozkázala som si. Aj keby tu boli vlky, určite by nenapádali ľudí. A kto by sa vôbec v takom nečase potuloval po vonku? Ten chlapík bol len výplodom mojej fantázie. Inak sa to nedalo vysvetliť. Rozdráždené nervy sa so mnou pekne zahrali. Mlčala som, aby som Robyn ešte viac neznepokojila.

Zasa sa rozozvučal ohlušujúci treskot. Nebol to však hrom. Vo svetle reflektorov auta som zbadala, ako na cestu spadol strom. Robyn šliapla na brzdu a súčasne vrieskala moje meno. Jej „Jess!“ sa mi ozývalo v ušiach, keď sa auto začalo krútiť a šmýkalo sa k drevenej príšere, ktorá svojimi vetvami pripomínajúcimi chápadlá chobotnice blokovala cestu. Robyn si položila ruky na tvár a prenechala autu vládu nad situáciou. Chcela som chytiť volant, no vymrštilo ma dopredu. Bezpečnostný pás sa mi zarezal do hrude. Bolestne som zastonala. Všetko okolo mňa sa točilo v dychberúcej rýchlosti. Hlavou som narazila na niečo tvrdé. Mala som pocit, akoby sa mi rozstiepile na dve polovice. Úlomky skla sa rinuli na moju tvár a nahé ramená. Ozval sa kovový piskot, ktorý akoby mi chcel vyhodiť telo do vzduchu. Bezpečnostný pás pri náraze povolil. Snažila som sa zachytiť, no ruky siahli do ničoty. Prásk. Kostí na nohách sa

mi zlomili. Malo by ma to bolieť, pomyslela som si, ale necítla som vôbec nič.

Strach mi zaplavil myseľ. Tanatofóbia – strach zo smrti. Jedna z mojich početných fóbii. Stane sa to? Umierala som práve? Len tak, bez varovania? Žiadne svetlo, žiadny dlhý tunel. Všetko vo mne sa vzbúrilo. Bolo toho ešte priveľa, čo som chcela zažiť. Tak veľa vecí, o ktoré som sa musela postarať. Moja malá sestra Phoebe ma potrebuje. Mama sa o ňu nedokáže postarať sama. Ešte som sa ani nebozkávala. Nie tak naozaj. Ale teraz bolo už neskoro. Svet okolo mňa vybuchol. Letela som vzduchom. Obklopovali ma tma a ticho. Nekonečné ticho. Vznášala som sa. Cítla som sa tak ľahučko. Plávala som v nikde nekončiacom oceáne. Bolo to príjemné a upokojujúce.

Odrazu som vedľa seba začula akési zavrčanie.

hermesove poznámky

II.

Bože, to bolo napínavé! No vo finále obraz vypadol. Dočerta! Prišli sme o zábavný pohľad na nehodu! Diove sily už nie sú také, aké bývali kedysi. Muselo mu byť jasné, že to Apolón pošerie. Smrteľníci sa báli vlkov.

Divé zvery a búrky – tie ľudia dnešných čias nedokázali zvládať, a rozhodne sa s nimi nevedeli popasovať dve vystrašené dievčatká, ktoré sa v aute viezli cez les.

Neubehla ani polhodina v ľudskom svete a už dvaja mŕtvi! Prometheus pravdepodobne zase niekde bedákal, prečo sa bohovia hrajú s jeho stvoreniami. Smola, mal ich urobiť odolnejších. V každom prípade Zeus zašiel s búrkou príďaleko. Musel rúcať ešte aj stromy?

Znova taký virvar. Zaškúlil som jeho smerom. Tiež vyzeral dosť zarazene. Žeby ho trápilo zlé svedomie? Dlho mu to však nevydrží. Po svete behali tisícky iných dievčat. Aténa určite nebude mať problém nejaké zohnať.

Moje spomienky sa spájali dohromady len po kúskoch ako puzzle. Vedľa auta sa najprv zjavili tiene a potom nasledoval náraz a šialené bolesti. Pošúchala som si ramená a prehmatala nohy. Všetko bolo na svojom mieste, dokonca i bolesti zmizli. Opatrne som sa zviechala a kľakla som si na kolená, kým mi chvejúce sa nohy dovolili postaviť sa. Urobila som prvý krok a mala som pocit, akoby som prechádzala cez želé. Obklopila ma hmla, sťažila mi dýchanie. Zamávala som rukami. Biely opar sa zdvíhal a skláňal, akoby sa mnou nechal dirigovať. Mala som pocit, že som sa ocitla v nejakej saune, len horúčava chýbala. Prstami som si prešla po tele. Tričko i nohavice zmizli. Napriek tomu som nebola nahá, ale ani oblečená. Svetlo ma zahaľovalo ako trblietavá látka. Objímalo ma ako druhá koža.

„Muselo to byť?“ Nejaký hlas preťal ticho a ako ozvena sa držal v mojej hlave. Znel ustarostene. Hmla mi bránila vo výhľade na hovoriaceho. Chcela som za ním zavolať, ale z hrdla mi vyšlo len akési škriekanie.

„Nenesiem na tom žiadnu vinu,“ obhajoval sa druhý hlas. „Nieкто iný si dovolil žartovať.“

„To nebol žart!“ odfrkol si ten prvý hlas. Teraz som ho počula zreteľnejšie, mal v sebe niečo utešujúce. Mój strach zmizol. Ak by som sa nachádzala kdekoľvek a čokoľvek by sa stalo, postaral by sa, aby sa to dalo do poriadku, pomohol by mi.

Niečo mäkké sa mi obtrelo o nohu. Keď som sa pozrela dolu, dívala som sa do sivých očí vlka. Snehobiele zviera malo v svojich príliš ľudských očiach zvláštny výraz. V skutočnosti by som sa ho mala báť, ale necítila som žiadny strach. Pripadalo mi správne, že je tu pri mne. Klakla som si vedľa neho a položila mu ruky okolo krku. Tvár som zaborila do hodvábanej bielej kožušiny. Upokojujúce mrmlanie vibrovalo telom vlka a prenieslo sa aj na mňa.

V mysli sa mi mihali obrazy. Počula som škripot kovu, videla som padať strom a pocítila náraz. Vystrašene som sa znova postavila. Bodavá bolesť sa mi prehnala cez spánky. Vlk varovne zavrčal a podoprel ma, keď som sa zatackala.

„Niekde tu musí byť Robyn,“ objasnila som a zaryla mu ruku do kožušiny. „Môžeš ma k nej vziať?“

Zviera naklonilo hlavu nabok a pozorne si ma premeralo. Opar okolo nás sa zdvihol a ja som sa preľakla. Pri nohách mi ležalo telo s podivne vykrútenými končatinami. Nedôverčivo som si ho prezrela. Z úst mi unikol vzlyk a ten pohyb úst akoby sa zrkadlil v tvári neživej bytosti. Nekontrolovateľne som sa roztriasla. Veď to som bola ja! Napriek dozadu zahnutej hlave, napriek špine, ktorá mi pokrývala líca, som spoznala svoju bleďú tvár a červené vlasy. Krútili sa mi okolo krku ako popínavé rastliny. Potom som uvidela krv. Bola všade a znepokojivo rýchlo presakovala do zeme pokrytej machom. Mimovoľne som pohľadila líca svojho nezraneného ja a skúmala som si ruky. Boli čisté, priesvitné. Cúvla som. Nohami som sa nedotýkala zeme pod sebou. Vznášala som sa. Šokovane som zalapala po dychu, aj moje druhé ja sa stiahlo v krči, akoby to tiež cítilo. Musím sa odtiaľto dostať preč. Podľa možnosti čo najďalej. Ale snu človek nemôže uniknúť. Mal by sa prebrať.

Niečia dľaň pristála na čele môjho zraneného tela. „Žije,“ skonštatoval ohromený dievčenský hlas s istotou, akoby bolo nemožné, aby sa v tomto rozbitom vraku ešte nachádzal život.

Obrisy jej tváre sa mi rozmazávali pred očami. „No už nie dlho,“ dodala s poľutovaním.

Sila alebo čokoľvek, čo ma držalo pri mojom tele, ma opustilo. Klakla som si na machom obrastenú zem. Po líkach sa mi kotúľali slzy. Siahla som po svojej neživej ruke a stisla ju. Ešte bola teplá, no chlad, ktorý mi sáľal z tela, mi menil krv v žilách na ľad. Jedným prstom mi ešte jemne šklbalo.

„Uzdrav ju!“ žiadal mužský hlas za mojím chrbtom. Vlk pri mne súhlasne zamrmlal. Nevzdialil sa odo mňa ani na krok. Jeho horúci dych ma hrial na krku.

„Je odsúdená na smrť. Jej duša už opustila telo. Už jej nemôžem pomôcť,“ odpovedal druhý muž. Kto všetko sa tu obšmieta? A prečo neurobili nič, aby pomohli Robyn a mne?

Nikdy sa mi nič čudnejšie nesnívalo. Moja duša opustila moje telo? O čom ten chlap hovoril?

„Nemáme veľa času! Pomôžeš im!“ požadovalo aj dievča, ktoré mi predtým nedávalo ani len štipku nádeje na prežitie.

Odhrnula som svojmu telu na zemi vlasy z tváre a zotrela krvavú špinu z líc. Keď som znova zdvihla zrak, zistila som, že z boku ma sleduje pár zelených očí. Sedel vedľa mňa chlapec. Ale napriek tomu, že bol tak blízko, nedokázala som rozpoznať jeho tvár. Ukryvala sa v tieňoch.

„Tvoj čas ešte nenastal,“ vysvetlil a mne sa zadrhol dych. „Nemaj strach. Som pri tebe.“

Videl ma. A tým „ma“ nemyslím svoje rozbité telo, ale túto oddelenú časť. Moju dušu?! Teplé prsty mi prechádzali po trblietavej pokožke, ktorá vplyvom dotyku začala brnieť. Veď ja sa viem o seba postarať celkom sama. Nikoho na to nepotrebujem. A už vôbec nie nejakého zelenoočka. Pokúsila som sa od neho odtrhnúť zrak.

„Môžeš mi dôverovať. Všetko bude v poriadku.“ Jeho viera sa okolo mňa omotala ako hrejivá látka. Bolo pre mňa záhadou, odkiaľ bral toľký optimizmus.

Pomaly som prikývla a on sa usmial tak žiarivo, až ukázal malé jamky v lícach. Vtipné, že som si to všimla, keďže som stále poriadne nevedela rozpoznať jeho tvár. Ale ide o sen, pripomenula som si. V sne platili iné pravidlá, takže malú slabosť v podobe obdivovania jamiiek v lícach chlapca som si mohla dovoliť. Aj napriek tomu by žiaden úsmev nemal na mňa tak pôsobiť. Väčšinou bývam voči sladkým úsmevom imúnna.

„Obe pôjdu do užšieho výberu,“ vyhlásilo dievča. Počas príliš intenzívneho očného kontaktu som zjavne zmeškala značnú časť rozhovoru. O čom to hovorila?

„Perfektne sa na to hodia.“

Chlapec so zelenými očami pokrútil hlavou, akoby ani on nepochopil, čo vyslovila. To sme boli dvaja.

„Mrzí ma to,“ zašepkal, predtým ako si svoju hlavu jemne položil do lona. Aj moje netelesné ja cítilo bolesť, ktorá mi zovrela končatiny. Pretekala každou jednou bunkou. Hlava sa zaklonila dozadu a on si ju opatrne oprel o rameno. Akokoľvek šialene to znelo, žiarlila som na svoje telo.

„Ššš,“ šepkal mi do špinavých vlasov. „Všetko bude v poriadku. Musíš sa chcieť vrátiť späť. Ešte stále ste v spojení.“ Znova ma priklincoval očami. „Nesmieš sa vzdať.“ Ruku, ktorá patrila mojej duši, vzal do tej svojej. Tentoraz nešlo iba o neškodné mravenčenie, dotyk mnou prešiel ako elektrický prúd. Šokovane sa na mňa pozrel.

„Splň si svoju povinnosť!“ dožadoval sa od niekoho, kto musel stáť niekde za mnou. Nemohla som sa otočiť, zelené oči ma pevne držali v svojej moci.

Začula som pobavený smiech. „Vaše želanie je mojím rozkazom. Ak ju ani Hádes nechce, môže ešte zostať. O jedného viac alebo menej, na tom už nezáleží. Nakoniec, tvoje stvorenia sa množia ako burina.“

Ten nešarmantný pobavený niekto ma obišiel dookola a položil bezduchému telu prsty na spánky. Pretieklo mnou príjem-

né teplo. Rozširovalo sa vo mne, až som mala pocit, že mi krv horí v plameňoch. V žilách mi pulzovalo horúčavou. Keď spustil ruky a ustúpil dozadu, vzoprela som sa. Ruky môjho ochranca sa pevnejšie stiahli okolo mňa. Do vlhkých vlasov mi mrmlal slová, ktorým som nerozumela, no upokojovali ma. Po celej večnosti bolesť utíchla. Moja duša bola čoraz priehľadnejšia, strácala sa. Prakticky som sa rozpúšťala a nič som proti tomu nemohla urobiť. „Neboj sa. Všetko bude dobré,“ počula som jeho hlas v hlave. „Nemusíš sa báť. Som tu.“

Do nosa sa mi vkradla pikantná divoká vôňa. Tvár som zaborila do trička svojho záchrancu a začula som tichý smiech. Dúfala som, že ma už nepustí. Akokoľvek mizerne sa sen začal, teraz som si priala, aby ešte chvíľu pokračoval.

Vylakane som sa strhla. Z rádia hrala country hudba. Túto stanicu v žiadnom prípade nenaladila Robyn. Bolel ma krk a svaly som si cítila tak, akoby som zabežla maratón.

Vedľa mňa spala moja najlepšia kamarátka. Takmer platínové vlasy ležali dokonale prepletené cez jej rameno. Prekvapene som zažmurkala a veruže sa mi uľavilo. Vďaka bohu! Nočná mora sa skončila. Auto parkovalo nepoškodené v jednom z nespočetných zastavovacích pruhov pozdĺž opustenej cesty. Aspoň prestalo pršať. Otvorila som dvere a nadýchla som sa čerstvého vzduchu. Vietor ustal. Keď som vystúpila, pod nohami sa mi rozmrivilo staré lístie a ihličie. V poraste niečo zašuchotalo a ja som sa strhla. Z húštiny vyskočil zajac a odskákal do lesa.

Objala som sa rukami, pretože mi odrazu zostalo chladno. Ten sen sa mi zdal taký skutočný. Nikdy nezabudnem na tie zelené oči. Niečo mi zapraskalo pod prstami. Vzala som vyschnutý list zo svetra. Odkiaľ sa vzal? Zvláštne. Robyn sa o svoje auto starala veľmi pedantne. Je nemysliteľné, aby si niečo, čo nebolo vyrobené z plastu a v továrni, našlo cestu do jej auta. List som rozdrvila medzi ukazovák a palcom. Zo zadného sedadla som vylovila čiernu mikinu a zabalila som sa do nej. V hlave

mi doznievali hlasy, ktoré sa mi prisnili. Pozorovala som svoje stehná zahalené v čiernych džínsoch a poskľčala som prsty na nohách. Všetko bolo také, aké malo byť. Upokojená som nastúpila späť do auta.

„Hej, zobuď sa, spachtoška. Musíme pokračovať v ceste.“ Poštekčila som ju na líci koncom jej vrkoča.

Rozospato si pretrela tvár a rozmazala si pritom maskaru. „Prepáč, musela som zastať. Odrazu som bola hrozne unavená.“

„Prečo si ma nezobudila? Mohla som šoférovať ja.“

„Ako keby som ti mohla zveriť do rúk svojho miláčika.“ Poklopkala po palubnej doske. „Okrem toho si spala ako zabitá.“

„Mala som zvláštny sen.“

Robyn naštartovala. „Dúfam, že v ňom účinkovalo zopár sexi chalanov.“

„Skôr hlasy.“

„Hlasy?“ Potriasla hlavou. „Nikto nesníva o hlasoch.“

Neodpovedala som jej, namiesto toho som skúšala pohľadom preniknúť cez šero medzi stromami. Zrazu ma prepadol pocit, že nás niekto sleduje z tieňov konárov. Slnko vyčnievalo medzi mrakmi, keď náhle zažiarilo niečo červené. Do mysle sa mi vkradol albín. Skutočne stál na krajnici alebo bol už súčasťou môjho sna? Jeho červené oči ma ani tak nedesili, skôr výraz v nich – aj teraz mi pri tej predstave naskočila husia koža na chrbte.

Robyn so škripaním pneumatík odbočila na diaľnicu, ktorá mala viesť do tábora. S úľavou som sa oprela dozadu. Potrebovala som teplú sprchu a studenú kolu, potom budem zase sama sebou. K prijímacej kancelárii tábora, kde sme sa mali najskôr zaregistrovať, viedla kľukatá lesná cesta. Obloha neskorého popoludnia hýrila mnohými odtieňmi modrej. O búrke svedčilo iba niekoľko kaluží. Zvedavo som sa rozhládla.

Všade sa to hemžilo ľuďmi. Žiakmi i dospelákmi. Robyn zaparkovala hneď vedľa recepcie, aj keď obrovská tabuľa upo-

zornovala, že išlo o parkovacie miesto pre invalidov. S poučovaním som to už dávno vzdala. Robyn sa veľmi zriedka držala pravidiel a zvyčajne to ani nepotrebovala. Vklzla som do svojich martensov, ktoré som si počas jazdy vyzula, a vystúpila som von. Nepoddajné červené vlasy mi rozstrapatil čerstvý vzduch, okamžite sa zvlhčili od vlhkosti. Zapáchalo to tu machom, hubami a lesom. Tá vôňa mi pripomenula prechádzky v prírode s otcom, mamou a Phoebe. Akoby ubehla už celá večnosť odtedy, keď bol môj svet v poriadku. Tak rýchlo, ako myšlienka prišla, rovnako chvatne som ju odsunula nabok. Ponatáhovala som si všetky údy.

Medzi stromami stáli chaty rôznych veľkostí. Vyzerali ošumelo, akoby ich postavili prví osadníci. Tábor však existoval zhruba desať rokov, a tak ako žili osadníci spartánsky, tak luxusne sme chceli bývať v dnešných časoch. Retro štýl mal vytvoriť správnu atmosféru príjemného vidieckeho prostredia pre rozmazané deti veľkomesta. Robyn by som na nič iné presvedčiť nedokázala. Stanovanie v prírode v jej prípade vôbec neprichádzalo do úvahy. Za vysokými oknami chatiek viseli farebné závesy. Z dvojposchodovej kamennej budovy postavenej z prírodného kameňa sa niesla hudba. Pomaly som nasledovala Robyn po klzkých drevených schodoch smerom k recepcii, aby sme sa zaregistrovali.

Za pultom sedela baculatá žena a žiarivo sa na nás usmievala. Napoly vyčítavo, napoly ľútostivo krútila hlavou ovenčenou šedou trvalou.

„Už som si o vás začínala robiť starosti!“ zvolala smerom k nám. „Som Rosie. Rosie Haleová.“ Podala nám prihlasovacie formuláre. „A vy dve musíte byť Robyn Channingová a Jessica Harperová.“

„Len Jess, prosím.“

„Ako chceš, maličká. Pritom je Jessica také pekné meno. Znamená ‚Boh ťa vidí‘. To sa človeku kedykoľvek môže zísť. Ale to určite vieš.“

Prekvapene som sa na ňu pozrela. To som teda nevedela. „Prišli ste posledné. Chýbajú už len šéfove decká. Mali ste cestou sem nejaké problémy?“

„Museli sme si dať prestávku. V tom daždi sme nemohli pokračovať v ceste. Keby sme vedeli, že tu leje ako z krhly, vzali by sme si radšej čln,“ vysvetlila Robyn máličko povýšenecky. „Inak bolo všetko v poriadku.“

Očividne pri Rosie mrhala ironickými poznámkami, keďže na ňu nijako nezapôsobili. „Veď len trochu popýchalo,“ začudovala sa a zachytila som, že si popod svoje dámske fúziky mrmle niečo ako: „Mestské deti.“

Ak mala byť potopa, ktorá nás prepadla, poprčaním, nechcela som zažiť, čo si Rosie predstavovala pod skutočným dažďom. Trpezlivo sa nám pokúšala vysvetliť cestu k našej chate. Keď zbadala, ako nechápavo na ňu civieme, posunula po vyleštenom drevenom pulte plánik a vyznačila ju naň.

„Máte ešte čas, ale do hlavnej haly sa na zhromaždenie dostavte najneskôr do pol ôsmej. Máme grilovačku s diskotékou. Skvelá príležitosť so všetkými sa spoznať.“ Pohojďavala svojimi objemnými bokmi a tým pohybom z nás vydolovala chichot. „Prajem vám príjemný pobyt. V prípade akýchkoľvek otázok sa obráťte rovno na mňa. S mojím manželom Henrym sa staráme, aby všetko šlo ako po masle. Takže sa nehanbite – a nabudúce, prosím, zaparkujte tak, ako sa patrí.“ Žmurkla na Robyn s úsmevom, no sebaisto. „Máme tu aj dopravné papuče.“

„V ktorej chate sú, prosím, ubytovaní Cameron Shelby a Joshua Erskine?“ spýtala sa Robyn bez toho, aby si niečo robila z jej napomenutia.

„Poznáte tých pekných mládencov?“ Rosie si pomädľila ruky. „Takí milí chlapi. Tí nám tu určite narobia kopec problémov. Nesmiem zabudnúť doobjednať papierové vreckovky.“

Potlačila som úškrn, keď si Robyn odkášľala. „Cameron Shelby je môj priateľ. Už viac ako rok,“ poučila Rosie.